

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Alice Clayton
RUSTY NAILED

Copyright © 2014 by Alice Clayton
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05667-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ALIS KLEJTON

PRAVO
U METU

Prevela Jelena Tirnanić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Za Pitera.

Zato što si bio tu pre, za vreme, i posle.
Hvala ti što si vodio računa da ostanem
normalna. Iako je to relativan pojam.

XOXO

PROLOG

Bila su to najbolja vremena, najrazgolićenija od svih...

Decembar

Nikada nisam provela Božić daleko od porodice. Božić je za mene porodica – ona najbliža, šira, a kasnije i ona koju sami stvorimo. Moji najmiliji i prijatelji se okupljaju, kite se jelke, pokloni se umotavaju, kuva se i ispija punč. Kao na nekoj od sika Normana Rokvela – samo sa pijanim ujakom. Ne bih to menjala ni za šta na svetu.

Osim ove godine. Ovaj Božić bio je potpuno drugačiji. Kao sa Rokvelovih slika, uz dašak šmeka mog Zavodnika.

Kao fotograf frilenser, Sajmon je imao ozbiljno kul posao. Putovao je po svetu obavljajući zadatke za *Nešenel džiografik* i *Diskaveri* kanal, odnosno u bilo koji najdalji i najzavučeniji deo na ovom svetu gde je bio potreban fotograf. Ovog Božića fotografisao je evropske gradove u njihovom najboljem, prazničnom izdanju, i trebalo je da bude odsutan skoro celog decembra.

Pošto smo i zvanično postali par, ustanovili smo neku našu rutinu. On je nastavio da putuje svuda po svetu: Peru, Čile, Engleska, čak je proveo i produženi vikend u Los Anđelesu da obavi istraživanje u *Plejboj* vili... Težak život.

S druge strane, kada bi moj Zavodnik došao kući posle svojih svetskih pohoda, onda je bio kod kuće. Kod kuće sa mnom, bilo u

mom ili njegovom stanu. Kod kuće sa mnom, dok smo izlazili na večeru sa Džilijan i Bendžaminom, ili igrali poker sa još dva para koji su takođe bili naši najbolji prijatelji. Bio je kod kuće sa mnom, u mom ili njegovom krevetu, mojoj ili njegovoj kuhinji, na mom pultu ili njegovom... bio je kod kuće.

Ipak, izgleda da je Sajmon uvek bio van kuće za Božić. Prihvatao je poslove u Rimu, gde je izveštavao o misi na Trgu Svetog Petra. Na ostrvima Vanuatu u južnom Pacifiku, prvoj vremenskoj zoni koja dočekuje praznike. Čak je jedne godine otputovao na Severni pol i u ponoć napravio snežnog anđela.

Čudno, reklo bi se? Ne sasvim. Roditelji su mu nastradali u saobraćajnoj nesreći kada je bio maturant u srednjoj školi. Imao je osamnaest godina, a čitav svet mu se okrenuo naglavačke. Pošto nije imao nikoga drugog od porodice, napustio je Filadelfiju nekoliko meseci kasnije, kada je upisao Stanford, i nikad se nije vratio.

Tako da Božić jeste bio težak period za njega. Počinjala sam da razumem svog Zavodnika, da ga posmatram na dublji način, ne samo kao muškarca, mit ili legendu. Praznici su inače nezgodni. I, kako smo bili novopečeni par, Božić sa *mojim* roditeljima bio bi izuzetno veliki zalogaj. Još ih nije upoznao, a Božić u porodici Renolds možda nije bio najbolji izbor da nas dočekaju kao par.

Zato me nije iznenadilo kad je počeo da planira odlazak na ceo mesec. Ali se on iznenadio kada sam se bez pardona sama pozvala da idem s njim.

„Iz Praga idem za Beč, pa Salzburg, verovatno ću tamo biti za Božić. Imaju neki festival gde...“

„Dolazim.“

„Još? Vau, stvarno sam dobar. Završili smo pre sat vremena...“ Spustio je svoju prelepu ruku između mojih nogu.

Bili smo u krevetu, u kasnim satima novembarske noći. Bio je kod kuće samo nekoliko dana između putovanja, i mazili smo se nakon prepuštanja strastima.

„Ne, gospodine, mislim na to da dolazim sa tobom u Evropu. Želim da naš prvi zajednički Božić zaista provedemo *zajedno*. Biće zabavno!“

„A tvoji roditelji? Neće im biti krivo?“

„Naravno da hoće, ali preživeće. Hoće li biti snega?“

„Snega? Naravno da će ga biti! Jesi li sigurna u vezi sa ovim? Poslednjih nekoliko godina bio sam sâm za Božić. Nije mi to neki problem. Ne smeta mi da budem sam.“ Nije me gledao dok je govorio.

Nasmejala sam se i podigla mu bradu. „Ali meni jeste, u redu? Osim toga, imam slobodnu nedelju između Božića i Nove godine, tako da idem. Dogovoreno.“

„Baš voliš da naređuješ, gospođice Renolds“, primetio je, pomerajući odlučno ruku niz moj kuk.

„Da, gospodine Parkere. I nemoj, ni slučajno, da prestaneš sa tim što radiš... mmm...“

I tako sam se obrela u pravoj prazničnoj bajci. Doletela sam u Salzburg, u Austriju, gde smo odseli u divnom malom pansionu u starom gradskom jezgru... sneg je padao, drveće je svetlelo hiljadama sitnih belih lampica, a Sajmon je izgledao smešno preslatko sa ski-jaškom kapom sa pufnom na vrhu. Kao pravi turista, organizovao nam je vožnju sankama koje su vukli konji, sa pravim praporcima. Na Badnje več, obavijena toplim ćebetom i skroz umotana u Sajmona, posmatrala sam grad i mesečinu na reci.

„Tako mi je drago što si ovde“, prošaputao je, i lagano mi gricnuo uvo.

„Znala sam da će ti biti drago“, nasmejala sam se dok mu se ruka polako uvlačila ispod mog džempera.

„Volim te“, promrmljao je, slatkim glasom.

„Volim te više“, odgovorila sam, oči su mi zasijale od suza.

Nova tradicija? Videćemo...

14. februar

Poruka od Sajmona za Kerolajn:

Upravo sam stigao.
Jesi li spremna?

Skoro. Moram da se
obučem. Samo uđi.

Penjem se uz stepenice.
Kasnićemo.

Nećemo. Samo ti drži
pantalone na sebi.

To još nikad nisam čuo.

Prestani da lupaš u
vrata i upadaj!

Pritisnula sam *pošalji* i naslonila se na kuhinjski pult. Čula sam kako stavlja ključ u bravu i jedva se suzdržala da se ne osmehnem. Trebalo je da se nađemo sa ekipom na romantičnoj večeri za dvadeset minuta. Uzimajući u obzir kakav je saobraćaj, imaćemo sreće ako stignemo za četrdeset. A ako budem imala još više sreće... nećemo stići uopšte.

„Dušo! Šta radiš? Moramo da krenemo!“, viknuo je. Čula sam kako je bacio torbu pored vrata.

Dok je dolazio niz hodnik, teatralno sam uzdahnula i doviknula mu: „Odustala sam od izlaska. Ne osećam se baš najbolje.“ Čula sam

kako zastaje usred koraka i mogla da se kladim u svoj *le kreze* lonac da upravo prolazi rukom kroz kosu i potiskuje uzdah.

Nedeljama sam ga gnjavila da me izvede za Dan zaljubljenih i insistirala da to bude izlazak sa društvom. Ali kod kuće je bio tek nedelju dana, i znala sam da bi najradije ostao u stanu, zavaljen na kauču... sa svojom devojkom.

Devojkom.

I dalje me podilazi jeza kada pomislim na to. Ja sam Sajmonova devojka. Nekada je bio gospodar harema. A sada sam mu ja *devojka*.

Dakle, nakon što sam mu još od sredine januara suptilno nabacivala nagoveštaje da obavezno bude kod kuće za Dan zaljubljenih i provela sate na telefonu sa Sofijom i Mimi planirajući savršeni romantični izlazak, moja odluka u poslednjem trenutku da ostanemo kod kuće verovatno ga je naterala da preispita sve svoje životne izbore, uključujući i to zašto je, zapravo, pomislio da je imati devojkicu dobra ideja.

„Jesi sigurna? Mislio sam da ti je baš stalo do...“

Zastao je čim je ušao u kuhinju.

Pored kuhinjskog pulta, u kecelji, sa osmehom na licu, i štiklama od deset centimetara, sedela sam *moi*. A u krilu sam držala pitu od jabuka.

„Baš mi je stalo do nečega“, rekla sam mu. „Ali to nije prepuni restoran. Kako bih tamo mogla da nosim samo ovo?“ Skočila sam s pulta i okrenula se oko svoje ose. O, da. Imala sam kecelju na sebi. Samo kecelju. A i štikle, naravno, ne smemo zaboraviti štikle.

„Kerolajn. Opa“, nekako je uspeo da izusti.

Još šire sam se osmehnula. „Imam pitu.“

„Bogami imaš.“

„Blesavko, ispekla sam je za tebe. Samo za tebe, vrelu pitu od jabuka. Treba samo da dođeš ovamo i uzmeš je.“ Odlomila sam parče korice i provukla ga kroz lepljivu smesu od cimeta koja se slivala niz ivicu. Šta će prvo izabrati, pitu ili mene?

Ispostavilo se da je želeo i jedno i drugo.

April

„Vidiš, taman sam pomislio da napredujemo. Gledamo bejzbol zajedno, s vremena na vreme prokrijumčarim ti puter od kikirikija, a ti mi onda uradiš ovo? Zašto? Zašto nastavljaš da mi ovo radiš? I još bitnije, zašto ja nastavljam da ti to dopuštam?“

Dok sam se pela uz stepenice, načula sam razgovor u svom stanu. Sajmon je bio sam... verovatno je telefonirao. Međutim, čim sam ušla i provirila iza ćoška, ugledala sam ga kako sedi za stolom, preko puta mog mačka Klajva. Između njih bio je njegov duks sa Stanforda. Klajv je još na početku naše veze nekoliko puta „obeležio teritoriju“ baš na toj dukserici, ali prošlo je dosta vremena otkako je poslednji put osetio potrebu da Sajmonu stavi do znanja ko je glavni muškarac u kući. Mislili smo da je to faza koju je prerastao. Očigledno nije...

Jedva sam suzdržala smeh gledajući kako Sajmon ozbiljno zuri u Klajva, a Klajv celu situaciju nije shvatao ni najmanje ozbiljno, samo je mlatio repom kao da uopšte nije njegov. Tiho sam se kretala niz hodnik, a onda namerno glasno lupila kvakom da im dam do znanja da sam stigla.

Kad sam ponovo ušla u trpezariju, Sajmon je nezainteresovano čitao novine. Ni reč nije rekao o razgovoru koji je malopre vodio sa mojim mačkom.

Dozvolila sam mu tu trunku dostojanstva i pravila se da ništa nisam primetila kad sam nekoliko sati kasnije pronašla duksericu bačenu u đubre.

Maj

Neki zvuk ispunio je sobu, parajući noć i udarajući mi pravo u bubne opne. Neko groteskno testerisanje, zaglušujuća buka nepoznatog porekla, iščupala me je iz snova o Kluniju. Bilo mi je pretoplo, vrelo

telo bilo je obavijeno oko mene, a strašni zvuci izlazili su pravo iz njegovih usta, direktno u moj mozak.

Pokušala sam da pronađem hladniji deo jastuka, ali talasi njegove toplote nadirali su prema meni, dok je hrkanje... O bože, to hrkanje... odzvanjalo je kroz sve unutrašnje organe.

Čak se i Klajv povukao na sigurno mesto na vrhu komode.

U potpuno idiotskom potezu koji me je podsetio na one iz školskog dvorišta, povukla sam noge unazad i šutnula ogromnog znojavog momka koji je hrkao, zauzeo mi krevet i uništio san.

„Uuf!“, u trenutku se probudio, i nesvesno naslonio još više na mene vrelinom telom. Skočila sam iz kreveta, stala iznad njega i zgrabila jastuk koji odavno nije imao ni tračak hladnoće.

„Ljubavi, šta to radiš? Jesi li me šutnula?“ Sklupčao se kao malena buba.

„Moraš da prestaneš!“, dreknula sam.

„Da prestanem? Sa čim? Hajde... vrati se u krevet“, promrmljao je, i već ponovo tonuo nazad u snove u kojima je, po svemu sudeći, bio drvoseča.

„Nemoj ni da pomisliš da opet zaspiš! Dosta! Nema! Više! Hrkanja!“, viknula sam, sada već potpuno podivljala, spolja i iznutra. Nedostatak sna pretvorio me je u opsednutu ženu.

„Hrkanja? Ma daj, ne može biti tako strašno... Šta, kog đavola!“

Zgrabila sam mu jastuk, izmakla ga, pa je tresnuo glavom direktno na dušek.

„Ako ja ne mogu da spavam, *niko* neće spavati! *Bučan* si i *vreo* kao peć!“, vrištala sam.

„Pa, za ono *vreo* znali smo i ranije, zar ne?“

„Aaaa!“

„Čekaj... da nisi u PMS-u?“ pitao je, a onda mu se na licu pojavio strah kada je shvatio svoju grešku.

Sajmon je ostatak noći proveo preko puta, u svom stanu.

Bio mi je potreban san.

Jul

„Jebote, Kerolajn, ovo je bilo neverovatno.“

„Da, da, zaista jeste“, prela sam kao mačka, obavijajući noge oko njega, privlačeći ga još bliže sebi, osećajući ga i dalje u sebi. Njegovo disanje uskladilo se sa mojim dok je svršavao u mene, a ja mu noktima lagano prelazila preko temena i vrhovima prstiju crtala sitne šare po leđima. Nakon nekoliko minuta naslonio se na lakat, a ja sam mu prstima sklonila kosu sa lica.

„Nisi svršila, zar ne?“

„Ne, ljubavi, ali bilo je fantastično i ovako.“

„Pusti da ti se odužim“, insistirao je, i spustio ruku među nas, iznenađen kada sam ga zaustavila. „Ljubavi?“

„Nije uvek stvar u tome. I dalje može da bude neverovatno, znaš. Nekad mi je dovoljno samo ovo... da budem ovde, blizu tebe“, rekla sam, povukla ga ka sebi i poljubila ga ponovo, lagano i slatko. „Volim te mnogo“, prošaputala sam mu na uho, a njegov osmeh učinio je da mi se srce stegne od sreće.

Posle Velike Orgazmične Pauze, što je, barem u mojoj glavi, bio zvaničan naziv, da li sam bila u stanju da ga doživim svaki put? Naravno da ne, ne baš svaki put. Ali uglavnom jesam. I uglavnom je bilo više orgazama, a ponekad bi se probudila i G-tačka. To su bile noći posle kojih sam se jedva držala na nogama.

I mada sam volela seks na kuhinjskom pultu, seks pod tušem, seks na kuhinjskom podu i na stepenicama – dobro, jednu jedinu noć seksa na stepenicama – najviše sam volela tihi seks. Kad bi Sajmon bio na meni, kad bih osećala njegovu težinu, njegovu strast kako me pritiska, ispunjava, obavija. A ako bi se desilo da orgazam ponekad izostane, bilo je sasvim u redu.

Znala sam da će orgazma biti.

Sajmon se dovukao nazad do kreveta, noseći flašicu vode, dok ga je Klajv verno pratio u stopu. Klajv je mudro izbegavao „akciju“;

jednom nas je prekinuo, i umalo završio napolju, pa je naučio lekciju i sad se sklanjao. Pošto je Sajmon nosio vodu, bio je to znak da se može vratiti da se ušuška sa nama.

Dok mi je Sajmon dodavao flašicu, uključila sam vesti da proverim prognozu za sutra i vidim da li mi treba kišobran. Svako na svojoj strani, sa Klajvom između nas, gledali smo vremensku prognozu.

Ruke su nam bile isprepletene na jastuku između nas.

Prilično jebeno sjajno.

Avgust

„Samo napred, znam da jedva čekaš da to kažeš.“

„Ne mislim da moram, Kerolajn. Tvoje stenjanje kaže sve.“

„Ne, ne, znam da želiš. Samo napred.“

„U redu. Rekao sam ti.“

„Da li se osećaš bolje?“

„Da.“

„Dobro. Sad ćuti i pusti me da se vratim svojim nudlama.“

Sajmon se smejaio dok sam srkala divnu vijetnamsku supu sa nudlama. Godinama sam mislila da vijetnamska hrana nije ukusna. Verovatno zbog toga što je bilo potpuno drugačiji doživljaj kada se hrana jede baš u Vijetnamu.

Još jednom, to što sam bila Sajmonova devojka pokazalo se kao pun pogodak. Pozvao me je na putovanje po jugoistočnoj Aziji: Laos, Kambodža i, konačno, Vijetnam. Nisam mogla da mu se pridružim na celom putovanju, ali sam uspela da se sretnem sa njim u Hanoju i provedem nedelju dana sa njim dok je fotografisao za *Nešenel džiografik*. Obišli smo gradove, sela, peščane plaže i tihe planinske vrhove. Svaki dan smo jeli fantastičnu hranu, a svaku noć provodili vodeći ljubav.

Naš trenutni, neverovatni trenutak doveo nas je do plutanja u Ha Long zalivu, gde smo uživali u divnom obroku koji je bio skuvan na brodiću na kojem smo odseli. Gledala sam u mala ostrva koja su izbijala iz površine vode poput leđa zmajeva koji su izranjali iz dubine. Sunce je zalazilo, a kako bi se rashladio od nesnosne vrućine, Sajmon je skočio sa zadnjeg dela broda. Voda mu je kapala sa kože, šorts mu se zalepio uz noge, a od njegovog nagog torza polazila mi je voda na usta, tako da je život bio dobar.

Od svih putovanja koja sam išla sa njim – brzih vikend-izleta ili nedeljnih putovanja u egzotična mesta – ovo je bilo ono koje me je zaista raspametilo. Vijetnam je bio magičan, opijajući i veličanstven. Već sam poželela da se ponovo vratim. Želela sam da me on ponovo dovede.

Nastavila sam da srčem nudle dok je on otvarao *tajger* pivo, i smešili smo se jedno drugom. Meseci koje smo proveli zajedno stvorili su neki svoj jezik, gde nisu bile potrebne reči. Kada sam se okrenula da posmatram zalazak sunca, on me je povukao nazad u svoje krilo. Bili smo topli i lepljivi, slani od vode i znoja. Provela sam skoro dva dana u svom zelenom bikini topu i sarongu. Rukama je obuhvatio moje kukove i ubacio palčeve ispod tkanine.

„Dobro je, zar ne?“, pitao je.

„Fenomenalno je.“ Gledala sam kako sunce zalazi za zaliv, a zatim sam se okrenula i poljubila ga, osećajući leptiriće koji nikada nisu otišli.

Nadam se da nikada i neće.

Septembar

„Hej!“

„Hej, ti!“

„Jesi li budna?“

„Ne baš. Čekaj, šta ti radiš ovde?“

„Uhvatio sam raniji let. Nedostajala si mi.“

„Mmm, i ti si meni nedostajao.“

„Moja, moja, Kerolajn. Šta to nosiš... ili ne nosiš?“

„Pretoplo je za odeću.“

„To je veoma dobra stvar“, šapnuo je.

Ležao je iza mene, njegova toplina bila je dobrodošla uprkos vrućini. Rukama je šetao preko mojih rebara ka kukovima, privlačio me unazad, dok sam stenjala na njegov dodir, moje telo uvek je bilo spremno da odgovori na njegove ruke na mojoj koži. Na trenutak je zastao da bi se skinuo. Pustila sam ga u sebe kada sam ga ponovo osetila, nestrpljivog i spremnog da me uzme.

Milovao je moje grudi, pokreti su mu bili tendenciozni i zavodnički. Znao je koju će reakciju izazvati. Našao se između mojih butina, stavio svoju nogu preko svoje, oslobađajući me da bi ušao.

„Može?“, pitao je, njegov vreli dah u mom uhu.

„Može.“ Klimnula sam glavom, pružila ruke i uplela prste u njegovu kosu. Uz glasni udah, ušao je u mene. Uzdahnula sam kada sam ga osetila, neumoljivog i snažnog; ušao je tamo gde je pripadao.

PRVO POGLAVLJE

„O bože!“

Tup!

„O bože!“

Tup-tup!

„Kerolajm, nemoj da mi govoriš takve stvari dok sam još daleko.“
Sajmon se zasmejao, glas mu je bio prigušen. I dalje uzbuđljiv kao što je uvek bio.

„Blesav si, Sajmone, samo reagujem na udaranje sa druge strane zida.“

„Ko je sa druge strane zida?“

„Tip sa čekićem. Trebalo bi da ga vidiš. Ogroman je.“

„Moram da te zamolim da ne pričaš o čekiću nekog drugog tipa.“

„Onda budi kod kuće i oduševi me svojim.“ Smejala sam se i zatvorila vrata svoje kancelarije kako bih umanjila buku. Ipak, ovo neće biti moja kancelarija još dugo. Počela sam da se pomeram sa mrtve tačke... ili barem niz hodnik. To je bio razlog za udaranje: renoviranje mog novog prostora. Veća kancelarija, ugaona kancelarija, bila sam zahvalna na tome, odmah pored Džilijan, moje šefice i vlasnice firme. Bolji pogled na zaliv i skoro dvostruko veća od moje stare kancelarije, sa malim antreom za potencijalnog budućeg volontera.

Možda ću jednog dana imati volontera. Kako je ovo postao moj život?

„Biću kod kuće sutra. Misliš li da ćeš moći da zadržiš misli o mom čekiću do tada?“, pitao je. Pogledala sam u kalendar na stolu, Sajmonov povratak kući bio je zaokružen.

„Daću sve od sebe, dragi, ali trebalo bi da vidiš koliko je debela ta alatka. Ne mogu da obećam.“ Sajmon je zastenjao, a ja sam se nasmejala još glasnije. Volela sam da ga mučim u različitim vremenskim zonama. „I ne zaboravi na moj poklon.“

„Da li ikada zaboravim?“

„Ne, ti si pažljiv, zar ne?“

„Ne zaboravi ni ti na moj poklon“, rekao je, njegov glas je ponovo postao dubok.

„Roze spavaćica je spremna; biću u njoj kad se vratiš kući.“

„A onda ću biti u njoj, na njoj, ispod nje, ja ću... ups, moram da idem, taksi je stigao.“

„Nastavićemo razgovor o spavaćici uživo. Volim te“, rekla sam.

„I ja tebe, dušo“, rekao je i spustio slušalicu.

Gledala sam u telefon na trenutak, zamišljajući ga negde na pola puta oko sveta u Tokiju. Samo ove godine prešao je više kilometara nego što većina ljudi pređe tokom celog života, a za ostatak godine već je imao isplanirane sve letove.

Još sam se smešila kada je Džilijan pokucala, ušla i sela na kraj mog stola.

„Nešto ti je na umu, Džilijan?“, pitala sam, vadeći uvele latice iz vaze sa koralnim ružama pored kojih je ona smestila svoju zadnjicu obučenu u kašmir.

„Vidim da razmišljaš o nečemu. Da li si razgovarala sa Sajmonom?“, pitala je kada sam se nasmešila. „Samo on može tako da ti ozari lice.“

„Ponovo pitam... Nešto si naumila, Džilijan?“, ponovila sam, i blago je bocnula olovkom.

„Imam nešto na umu što bi moglo još više da ti ozari lice... iako i sada ima zanimljivu boju supe od paradajza“, zadirkiвала me je.

„Da li tvoj verenik smatra da si dosadna kao i svi mi koji radimo za tebe?“